

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: N. N., neznámého data narození,
státní příslušnost Afghánistán,
toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2020, č. j. KRPU-25458-24/ČJ-2020-040022-SV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2020, č. j. KRPU-25458-24/ČJ-2020-040022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby namítal, že žalovaná porušila ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v souvztáznosti s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), neboť žalobce je nezletilou osobou a žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí neprokázala odůvodněnost pochybností o jeho věku a neučinila bezodkladně veškeré potřebné kroky ke zjištění jeho skutečného věku a se žalobcem do doby zjištění věku nezacházela jako s nezletilou osobou.
3. Dále žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná ve vztahu k věku žalobce nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalobce namítal porušení ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaná si ve vztahu k věku žalobce neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále namítal porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Namítal rovněž porušení § 52 správního řádu, neboť žalovaná neprovedla dle jeho názoru důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, zejména pak psychologický pohovor, který by vyloučil nezletilost žalobce. Rovněž namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť dle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, zejména pak ve vztahu k úvahám týkajícím se důvodných pochybností žalované ohledně věku žalobce.
4. Dále žalobce namítal porušení § 124 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 25 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statutu mezinárodní ochrany (dále jen „Procedurální směrnice“), neboť s žalobcem mělo být až do doby, kdy bude jeho nezletilost vyvrácena, zacházeno jako s nezletilým. Dále namítal porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte, který měla povinnost zohlednit do doby, než bude nezletilost žalobce vyvrácena. Namítal rovněž porušení čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „Přijímací směrnice“), neboť žalobce je jako nezletilý bez doprovodu zranitelnou osobou, což v předmětném rozhodnutí nebylo zohledněno. Rovněž žalobce namítal porušení § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 EÚLP v souvztáznosti s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť v případě žalobce existují s ohledem na jeho individuální situaci objektivní překážky vycestování a účel zajištění tak není ani potenciálně možné naplnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalobce zdůraznil, že od počátku uváděl věk zhruba 16 a půl roku. Přihlédne-li se k možné odchylce, která u metody použité žalovanou může být až 2 roky u zdravých jedinců, je možné, že při stanovení věku „starší 18 let“ by se skutečný věk žalobce s přihlédnutím k možné odchylce mohl skutečně pohybovat v pod hranici 18 let. Žalobce zdůraznil, že z doložených zpráv doc. RNDr. K. a MUDr. M. vyplývá, že odchylka u zdravých jedinců může být plus mínus 2 roky. V případě urychlené osifikace může být pak odchylka dokonce vyšší. Žalobce poukázal na skutečnost, správnímu orgánu sdělil, že kromě náročné cesty do Evropy má za sebou v Turecku minimálně roční výkon těžké fyzické práce popeláře. Pokud žalovaná zacházela s žalobcem jako s osobou zletilou, aniž by vzala v potaz uvedené skutečnosti a aniž by se pokusila doplnit dokazování o zletilosti žalobce, jde dle jeho názoru o nezákonný postup, jehož důsledkem je nezákonné zajištění. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 7 Azs 87/2019.
6. Žalobce zdůraznil, že jeho vzezření odpovídá mladému muži v hraničním věku, kdy je možné, že je skutečně ještě dítětem ve smyslu Úmluvy o právech dítěte, tedy osobou mladší 18 let. Zdůraznil, že žalovaná měla povinnost v řízení o zajištění brát v potaz nejlepší zájem dítěte, tuto skutečnost zohlednit při stanovení délky zajištění a zohlednit ji rovněž ve vztahu k možnosti uplatnění alternativ zajištění. V tomto směru žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14. Žalobce zdůraznil, že žalovaná pochybila, pokud sporný výsledek posouzení kostního věku považovala za prokázání věku žalobce bez dalšího a rezignovala na možnost uplatnění nejlepšího zájmu dítěte.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná zdůraznila, že postupovala v souladu se zákonem, neboť při zajištění žalobce vyrozuměla o zajištění OSPOD Ústí nad Labem, neboť žalobce uváděl, že je osoba mladistvá. Žalovaná pak nechala před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce vyšetřit v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem, kdy cílem lékařského vyšetření bylo stanovení kostního věku žalobce. Žalovaná poukázala na skutečnost, že v poslední době je trendem, že migrující cizinci uvádějí nízký věk, aby získali pro svoji osobu postavení nezletilých a dosáhli mírnějšího zacházení. Takto poučují migrující cizince nelegální převaděči.
8. Žalovaná uvedla, že z odborného vyšetření ohledně určení kostního věku vyplynulo, že nález odpovídá věku dospělého jedince, epifyzární šterbiny jsou zcela zaniklé a nález svědčí pro věk 18 a více let. Dle žalované je lékařský nález dostatečně srozumitelný a jednoznačně z něj vyplývá, že se jedná o dospělého jedince. Žalovaná poukázala na skutečnost, že byla vyšetření provedena i u dalších dvou migrujících cizinců, kteří cestovali společně se žalobcem, a u jednoho bylo zjištěno, že se skutečně jedná o nezletilce, a byl předán do péče OSPOD Ústí nad Labem.
9. Žalovaná zdůraznila, že vyšetření v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem probíhá na odborném pracovišti a je prováděno zkušeným odborníkem, který je seznámen s problematikou určování kostního věku a je srozuměn s důvodem, pro který je vyšetření prováděno. Lékař, který provádí vyšetření a vypracovává zprávu, předmětnou metodu zná a ví o možných odchylkách kostního věku od skutečného věku. V případě pochybností

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jsou tyto odchylky ve zprávě zahrnuty a výsledek odborného nálezu v tomto smyslu zaznamenán. V daném případě však lékař beze všech pochybností s jistotou v nálezu uvedl, že nález odpovídá věku dospělého jedince a svědčí nejen o věku 18 let, tedy věku hraničním, ale jednoznačně hovoří o věku 18 a více. Žalovaná má tedy za prokázané, že žalobce nedospělou osobou. Žalovaná zdůraznila, že zkoumání věku u cizinců bez dokladů totožnosti metodou kostního věku připouští výslovně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 7 Azs 87/2019, na který poukazoval i žalobce.

10. Žalovaná podotkla, že žalobce navrhované posouzení věku na základě psychologického pohovoru není s ohledem na nutnost rozhodnout o případném zajištění cizince v řádu hodin realizovatelné. Rovněž poukázala na skutečnost, že je využití této metody komplikované nutností komunikace s cizincem prostřednictvím tlumočníka, kdy v důsledku nepřesného tlumočení může dojít ke zkreslení výsledků takového pohovoru. Z praxe jsou známy posudky získané touto metodou, které mají nízkou vypovídací hodnotu. Žalovaná se přiklání k využití vědecké metody – tj. k určení kosterního věku cizince.

Replika žalobce

11. Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, ve které poukázal na skutečnost, že metoda určování věku cizinců pomocí kostního věku nemusí být přesná, zvláště u jiných etnik, kdy může docházet k tendenci nadhodnocovat věk cizinců. Rovněž zdůraznil, že v případě pochybností a hraničních případů má žalovaná možnost využít umístění cizinců do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, kde by mohl cizinec zůstat až do provedení psychologického posouzení.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl kontrolován ve vlaku ve směru do Spolkové republiky Německo. Žalobce policii uvedl své jméno a datum narození 1. 12. 2003. Z úředního záznamu ze dne 4. 2. 2020, č. j. KRPU-25458-5/ČJ-2020-040022, vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

policie vyrozuměla o zajištění cizince pracoviště OSPOD Ústí nad Labem. Dne 4. 2. 2020 v 9.51 hod. požádala policie o vyšetření žalobce v Masarykově nemocnici Ústí nad Labem za účelem zjištění věku žalobce. V lékařské zprávě vyhotovené MUDr. O. P. je uvedeno: „*Nález kostního věku levé ruky zcela odpovídá věku dospělého jedince, epifyzární štěrbinu zcela zaniklé, nález tedy svědčí pro věk 18 let a výše.*“

15. V rámci podání vysvětlení dne 4. 2. 2020 žalobce uvedl, že je mu 17 let, je svobodný a bezdětný. Z Afghánistánu odešel před rokem a 5 měsíci bez cestovního pasu. Jeho rodině bylo vyhrožováno, neboť jeho bratr pracuje pro vládu. Z Afghánistánu šel pěšky do Íránu a z Íránu taxíkem do Turecka. V Turecku zůstal asi rok, aby tam pracoval a splatil dluh za cestu z Afghánistánu a vydělal na cestu do Evropy. Byl zaměstnán jako popelář. Následně šel pěšky do Řecka, kde byl asi 5 dnů. Následně odjel schovaný v nákladním vlaku do Makedonie. Z Makedonie šel pěšky do Srbska. Tam vlezl pod plachu nákladního vozu. Když vůz zastavil, domníval se, že je v Německu. Nechal se taxíkem odvézt na nádraží a nastoupil do vlaku směr Berlín. Neměl peníze, tak si nekoupil jízdenku. Když vlak zastavil, přišla si pro něj policie. Pro cestu do Evropy využil služeb nelegálních převaděčů. Uvedl, že se domnívá, že požádal o azyl v Řecku. Uvedl, že nemá žádné finanční prostředky. Do Afghánistánu se vrátit nechce, bojí se Talibanu. Uvedl, že se na území České republiky nechce zdržovat, chtěl by do Německa, aby tam mohl začít lepší život. Tato sdělení pak následně potvrdil žalobce i při výsledku dne 5. 2. 2020. Řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno dne 5. 2. 2020. Ve správním spise je založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 5. 2. 2020, ev. č. ZS51106, kde je konstatováno, že vycestování žalobce do jeho země původu je možné. Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřuje v nedostatečnosti úvah žalované týkajících se pochybností žalované o správnosti věku uváděného žalobcem, soud uvedl, že žalovaná se této otázce věnovala zcela stručně, ovšem dle názoru soudu i z těchto stručných zmínek je možné shledat, z jakých závěrů ohledně věku žalovaná při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházela. Již v záhlaví rozhodnutí je uvedeno, že „*odborným zkoumáním zápěstních kůstek z RTG vyšetření Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem bylo zjištěno, že účastník řízení je osobou starší 18ti let, tedy účastník řízení je starší, než sám uvádí*“. V odůvodnění rozhodnutí je pak na straně 6 výslovně uvedeno, že v případě žalobce se dle žalované nejedná „*o osobu zranitelnou, tedy nezletilou*“ (zvýraznění provedl soud) či „*v pokročilém věku či trpící závažným onemocněním, která by nebyla schopna se o sebe v dostatečné míře postarat*“. Dále je pak v odůvodnění na konci strany 6 uvedeno, že „*účastník řízení je ve věku, ve kterém si je plně vědom svého protiprávního jednání, a chápe, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území České republiky*“. Z žalobou napadeného rozhodnutí jako celku tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaná na základě lékařského vyšetření provedeného v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem dospěla k závěru, že žalobce neuváděl pravdivě údaj o svém věku, a jedná se o zletilou osobu starší 18 let. Z rozhodnutí je tedy patrné, z jakých skutečností ve vztahu k věku žalovaná vycházela a k jakým závěrům v důsledku posouzení věku žalobce dospěla. Soud v tomto směru tedy považuje žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a tuto námitku shledal jako nedůvodnou.
17. K námitce, že se s žalobcem mělo zacházet do doby vyvrácení jeho nezletilosti jako s osobou nezletilou a měl být zohledněn vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte, soud uvádí, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že bezprostředně po omezení svobody Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce byl s ohledem na skutečnost, že žalobce uváděl svůj věk takový, že by byl nezletilým, kontaktováno policií pracoviště OSPOD Ústí nad Labem. Tato skutečnost vyplývá z úředního záznamu ze dne 4. 2. 2020, č. j. KRPU-25458-5/ČJ-2020-040022. Ve 12.53 hod. dne 4. 2. 2020 pak byla vystavena lékařská zpráva, dle které nález kostního věku odpovídá věku dospělého jedince a svědčí pro věk žalobce 18 let a více. Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že ve velice krátkém časovém úseku mezi omezením svobody žalobce (7.40 hod dne 4. 2. 2020) a vystavením lékařské zprávy dokládající, že se v případě žalobce jedná o osobu ve věku 18 a starší, žalovaná jednala s žalobcem jako s osobou nezletilou. Tuto námitku tedy soud rovněž neshledal jako důvodnou.

18. Zásadní námitkou žalobce bylo, že v rámci řízení o zajištění nebyl zjištěn jeho věk tak, aby o závěru, že je zletilý, nebyly žádné důvodné pochybnosti. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019-22. Dle soudu závěry obsažené v tomto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nikterak nenasvědčují tomu, že by nebylo možno při pochybnostech o věku migrujícího cizince vycházet z lékařského vyšetření založeného na vyhodnocení rentgenových snímků zápěstí. Naopak v daném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že „*judikatura Nejvyššího správního soudu připouští výsledek lékařského vyšetření jako důkazní prostředek při určení věku cizince rovněž v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců, a to i přímo v řízení o zajištění cizince. V rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017 - 28, připustil Nejvyšší správní soud implicitně jako důkazní prostředek při určení věku cizince výsledek lékařského vyšetření kostního věku.*“ Závěry rozsudku, na který odkazuje žalovaná je nutno dle soudu vykládat v tom smyslu, že pokud není závěr lékařské zprávy o vyšetření ohledně věku cizince zcela jednoznačný, je třeba, aby si správní orgán opatřil další podklady, na základě kterých by mohl posoudit skutečný věk cizince. V daném případě však byl dle soudu skutkový stav odlišný od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí. Zásadní rozdíl dle soudu spočívá ve skutečnosti, že v tomto případě je na rozdíl od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem lékařská zpráva ohledně věku cizince zcela jednoznačná. Ve zprávě lékaře po vyhodnocení rentgenu ruky je výslovně uvedeno, že nález kostního věku zcela odpovídá věku dospělého jedince a dále je v nález uvedeno, že nález svědčí pro věk 18 let a výše. Předmětná lékařská zpráva byla vyhotovena odborným lékařem, který věděl, že účelem je právě zhodnocení, zda žalobce je, či není, osobou starší 18 let. Dle soudu není důvod jakkoli zpochybňovat, že předmětný odborný lékař byl obeznámen s problematikou možnosti odchylky kostního věku od věku kalendářního, či s otázkou možných odchylek kostního vývoje u osob jiných etnik. Přesto dle soudu z předmětné zprávy nevyplývá žádná pochybnost lékaře ve vztahu k určení věku žalobce. S ohledem na tuto skutečnost soud dospěl k závěru, že žalovaná nikterak nepochybila, když k účelu stanovení režimu zacházení s žalobcem vycházela z výše uvedené lékařské zprávy a přistupovala k žalobci jako k osobě zletilé. Na tomto místě považuje soud rovněž za nutné zdůraznit, že žalobce sám pak nepředložil žádné konkrétní důkazy, které by měly závěr žalované ohledně jeho zletilosti vyvracet, a to v rámci správního řízení ani v rámci podané žaloby. V rámci podané žaloby se pak omezil pouze na poukaz na obecnou teoretickou možnost existence odchylek mezi kostním a kalendářním věkem. Na tomto místě soud rovněž odkazuje na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017-28, kde je uvedeno, že „*obecně vzato je na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osvědčit, že skutku takového, a nikoli vyššího věku jsou.“ S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že ani tato námitka žalobce není důvodná.

19. Poslední velice stručně uplatněnou námitkou žalobce byla námitka, že v jeho případě existují s ohledem na jeho individuální situaci objektivní překážky vycestování a účel zajištění tak není ani potenciálně možné naplnit. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že žalobce v žalobě nijak nespecifikoval individuální situaci, která má být objektivní překážkou jeho vycestování do země původu. S ohledem na obecnost této žalobní námitky se s ní mohl soud vypořádat rovněž pouze zcela v obecné rovině. Žalovaná se otázkou možnosti realizovatelnosti správního vyhoštění zabývala na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Podkladem pro závěr žalované k této otázce pak kromě vyjádření samotného žalobce bylo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování ze dne 5. 2. 2020, e. č. ZS51106. Závěr uvedeného závazného stanoviska byl, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Po zhodnocení vyjádření žalobce k otázce možnosti návratu do země původu a obsahu závazného stanoviska pak žalovaná dospěla k závěru, že případná realizace správního vyhoštění žalobce je reálná, neboť žalobce pochází z regionu, který je v bezpečné zóně, žalobce nepoukázal na žádné problémy se státními orgány a se svými problémy s údajnými výhrůžkami se ani nepokusil na státní orgány v zemi původu obrátit. Dle soudu žalovaná řádně vyhodnotila veškeré dostupné skutečnosti. Se závěrem žalované, že případné správní vyhoštění žalobce je potenciálně realizovatelné se ztotožnil i soud. Ani tuto obecnou námitku neshledal soud jako důvodnou.
20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. března 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)